

Säveltäjä M. Kokkonen Bayreuthissa

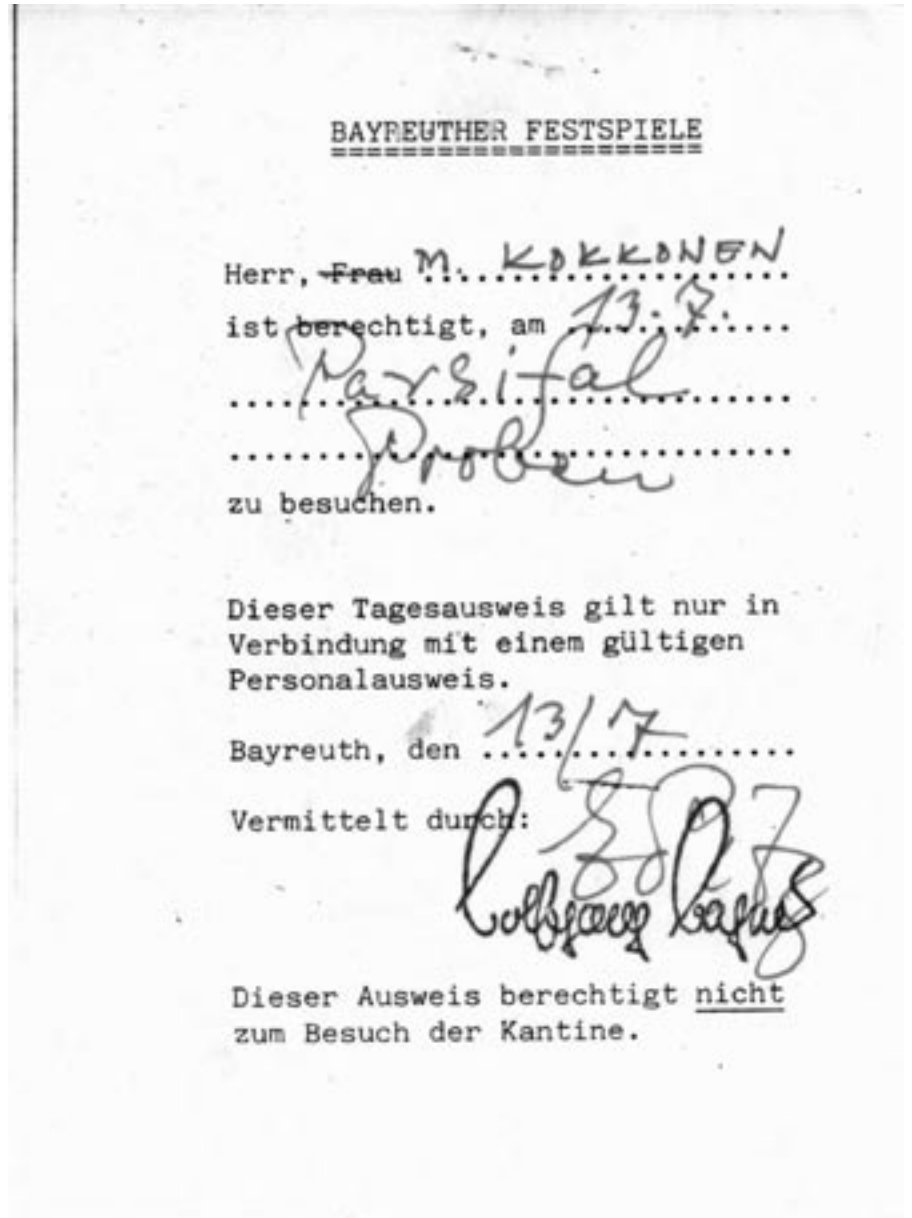

Teksti:
Martti Parkkari

Kesällä 1988 lähdin oppilaani kanssa Firenzeen katsomaan kaupungin kahtaa kuuluisaa Davidia. Paluumatkalla halusimme poiketa Bayreuthissa, missä yhteisten ystävämme laulaa kesäisin oopperan kurossa. Oli hei-

näkuun loppua ja Bayreuthissa oli meneillään harjoituskausi. Halusimme tietysti päästä seuraamaan harjoituksia, koska meillä ei ollut mahdollisuuksia saada lippuja loppuunmyytyihin näytöksiin. Harjoitukset olivat – niin kuin monissa muissakin taloissa – suljettuja, sivullisilta pääsy kielletty. Ystävämme Bayreuthissa oli kuitenkin nokkela ja rohkea nuorukainen, ja eräänä päivänä hän vei meidät talon sivuportaita hyödyntäen ullakolla, joka avoimena rakenteena voisi olla oopperasalin yläparvi. Kavutessamme portaita ylös, laskeutui vastaamme joku henkilökuntaan kuuluva, joka kysyi tiukkaan sävyyn, minne meillä oli matka. Ystävämme, joka selvästi tunnustettiin taloon kuuluvaksi, vastasi rauhallisesti: ”Menemme tarpeistoon”. ”Selvä”, vastasi vastaan tullut yllätys. Ullakolta oli hyvät näkymät lavalle, jossa harjoiteltiin *Lohegrinia*. Lavalla satoi lunta. Se oli uuden lasertekniikan lumoa. Siellä ylhäällä oli pitkän päälle epämukavaa, koska siellä ei ollut penkkejä, vaan olimme rähmällämme rojujen keskellä ja koko ajan pelkäsimme, että paljastuisimme. Tämä olisi tiennyt ”oppaalemme” välittömästi potkuja. Asiantilan korjaamiseksi ystävämme keksi seuraavan suunnitelman. Hän sanoi: ”On melko varmaa, että Saksassa tunnetaan suomalainen säveltäjä **Joonas Kokkonen**. Bayreuthissa ei varmaan olla perillä hänen iästään, joten sinä Martti voit esiintyä Kokkosenä. Menemme hankkimaan sinulle kreivittäreltä passin, *proben*, jolla voit liikkua vapaasti tällä suljetulla alueella, pääset harjoituksiin ja voit mennä teatterin ravintolaan, jossa kaikki maailmantähdet syövät.”

Seuraavana päivänä kreivitär otti vastaan suomalaisen delegaation. Alkukohteliaisuusien jälkeen hän kirjoitti passin ystävämme sanelusta ”M. Kokkoselle”. Käytimme etunimeni lyhennystä, jos joku kuitenkin tunnista Bayreuthissa Joonas Kokkosen. Jännitys kohosi, kun kreivitär kysyi, onko minulla passia henkilöllisyyteni varmistamiseksi. Yllätyksekseni osasin vastata: ”Lieber Frau, leidern nicht, mein Passport ist in Hotel”. Olimme ilmeisesti farkuista ja T-paidoista huolimatta vakuuttavia suomalaisen kulttuurin edustajia. Saimme passin.

Yläpuolella passi, jolla pääsi seuraamaan harjoituksia. Oikealla kuva Götz Friedrichin *Parsifal*-ohjauksesta, jonka harjoituksia ”M. Kokkonen” oli seuraamassa Bayreuthissa.

Seuraavina päivinä seurasimme *Parsifalin* harjoituksia, ilman jännitystä ja pelkoa siitä, että ”oppaamme” saa potkut. Totesin kuitenkin saman kuin **Seppo Heikinheimo** kerran Helsingin Sanomissa, että salin tuolit ovat epämukavia. *Parsifalin* harjoituksista jäi mieleeni kohta, jossa Siegfried Jerusalem (*Parsifal*) nappasi ilmasta Klingsorin heittämän keihään. Tätä heittokohtausta harjoiteltiin 4-5 kertaa. Joka heittokierroksella toivoin, ettei Jerusalem saisi keihästä kiinni, jolloin se lehtäisi orkesterisyvennykseen. Petyin 4-5 kertaa.

Bayreuther Festspiele GmbH/Siegfried Lauterwasser